

TEZA:

Obwiniony radca prawny, będąc w kancelarii komorniczej, użył sformułowania „kancelaria jest do dupy”, na skutek odmowy wydania mu tytułu wykonawczego (obwiniony posługiwał się pełnomocnictwem do reprezentowania wierzycieli w postępowaniu restrukturyzacyjnym), czym naruszył obowiązek zachowania powagi, powściągliwości i umiaru wypowiedzi. Kara pieniężna 3900 zł jest adekwatna i współmierna do stopnia zawinienia.

WO-21/22

ORZECZENIE

z dnia 20 kwietnia 2022 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: **S WSD Arkadiusz Sawala**

Sędziowie: **S WSD Rafał Rybnik**

S WSD Michał Łukasik / sprawozdawca /

Protokolant: Piotr Cicpiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego M. J.

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego A. P. (...)

obwinionego o to, że w dniu 26 października 2020 r. w (...) zgłosił się do Kancelarii Komorniczej (...) gdy odmówiono mu wydania tytułu wykonawczego w umorzonym postępowaniu egzekucyjnym wobec posługiwania się pełnomocnictwem do reprezentowania wierzycieli w postępowaniu restrukturyzacyjnym stwierdził, że „kancelaria jest do dupy”

tj o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 48 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 21 października 2021 r., sygn. akt D 30/XI/21

orzeka:

1. utrzymać w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 21 października 2021 r. sygn. akt D 30/XI/21,

2. zasądzić od Obwinionego koszty postępowania odwoławczego poniesione przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.800,00 (jeden tysiąc osiemset) zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 21 października 2021 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych uznał Obwinionego, radcę prawnego A. P., winnym zarzucanego czynu polegającego na tym, że w dniu 26 października 2020 r. w (...) zgłosił się do Kancelarii

Komorniczej (...) i gdy odmówiono mu wydania tytułu wykonawczego w umorzonym postępowaniu egzekucyjnym wobec posługiwania się pełnomocnictwem do reprezentowania wierzycieli w postępowaniu restrukturyzacyjnym stwierdził, że „kancelaria jest do dupy” czym naruszył zasady wyrażone z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 75) w związku z art. 48 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył Obwinionemu karę pieniężną w kwocie 3.900 zł (trzy tysiące dziewięćset złotych) oraz obciążył kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.250 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt złotych).

Od tego orzeczenia wraz z uzasadnieniem doręczonego Obwinionemu 20 grudnia 2021 r. na podstawie wniosku z 28 października 2021 r., pismem zatytułowanym apelacja, Obwiniony wniósł 3 stycznia 2022 r. odwołanie.

Powyższy środek odwoławczy, po uzupełnieniu przez Obwinionego na wezwanie OSD braku formalnego w postaci niezłożenia podpisu na odwołaniu, został zarejestrowany w OSD i przekazany do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie.

W powyższym odwołaniu zostało zawarte wyłącznie sformułowanie o zaskarżeniu w całości orzeczenia OSD z dnia 21 października 2021 r. sygn. akt D 30/XI/21 doręczone obwinionemu w dniu 20 grudnia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie Obwinionego nie jest zasadne.

Bardzo lakoniczne odwołanie Obwinionego zaskarżające w całości orzeczenie, które nie wskazuje ani naruszenia przepisów prawa formalnego, ani naruszenia przepisów prawa materialnego skutkuje jednak koniecznością zbadania przez sąd dyscyplinarny II instancji tak wymogów proceduralnych, jak i zbadaniem przesłanek i co do winy, i co do wymierzonej kary.

WSD w Warszawie stwierdził, że ostateczny skład OSD rozpatrujący sprawę został wyznaczony zarządzeniem z dnia 17 sierpnia 2021 roku przewodniczącego OSD OIRP.

Rozprawa została wyznaczona na 1 września 2021 r., a z powodu wniosku Obwinionego wniesionego pocztą elektroniczną na dwie godziny przez jej rozpoczęciem, który uzasadnił jej odroczenie powołując się na gorączkę i przeziębienie - jakkolwiek bez przedłożenia jakiegokolwiek zaświadczenia lekarskiego) - została odroczone na 21 października 2021 r.

Na nowy termin, tak jak było poprzednio, zostały we właściwym terminie wezwane Strony oraz świadek. W dniu kolejnej rozprawy, na 25 minut przed jej rozpoczęciem wpłynął

pocztą elektroniczną wniosek o jej odroczenie z powodu przypadłości chorobowej Obwinionego, który przedłożył jako dowód skan recepty, gdyż nie wziął zwolnienia. W protokole z rozprawy z 21 października 2021 r. odnotowano, że sąd nie uwzględnił wniosku Obwinionego wskazując na brak zaświadczenia lekarskiego wystawionego przez lekarza sądowego, a poprzestając na załączeniu e-recepty z 14 października 2021 r. Należy zauważyć, że Obwiniony powziął we właściwym czasie wiedzę o terminie rozprawy, a nawet gdy zapomniał wziąć zwolnienie od lekarza prywatnej placówki, który w niej przebywa w wyznaczone dni, to skoro otrzymał e-receptę 14 października 2021 r. miał siedem dni na uzyskanie zwolnienia lekarskiego, aby przedłożyć do terminu rozprawy 21 października 2021 r. Zwolnienie lekarskie nie zostało przedłożone także w okresie późniejszym, w tym także jako załącznik do wniesionego odwołania.

WSD w Warszawie doszedł zatem do uzasadnionego przekonania, że brak uwzględnienia przez OSD OIRP wniosku o odroczenie rozprawy 21 października 2021 r. nie naruszyło prawa Obwinionego do obrony.

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia z dnia 21 października 2021 r. został

sporządzony i wysłany 28 października 2022 r. Od otrzymanego 20 grudnia 2021 r. przez Obwinionego orzeczenia wraz z uzasadnieniem i pouczeniem zostało przez niego wniesione 3 stycznia 2022 r. pismo procesowe określone jako apelacja, które mimo wadliwego określenia było w istocie odwołaniem. Z powodu braku podpisu pod środkiem odwoławczym Obwiniony został wezwany 11 stycznia 2022 r. do uzupełnienia braku. Wezwanie zostało odebrane 17 stycznia 2022 r. i Obwiniony wyekspediował 24 stycznia 2022 r. drogą pocztową pismo przewodnie wraz z załącznikiem w postaci odpisu apelacji. Oznacza to, że terminy do wniesienia odwołania i uzupełnienia braku formalnego zostały zachowane.

W sprawie - jak wynika z dokumentu zatytułowanego Zapisek Urzędowy sporządzonego w dniu zdarzenia (k.3; k. 11) - Obwiniony 26 sierpnia 2020 r. przebywając w Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) I. K. zarzucił asesorowi komorniczemu A. S., że tutejsza kancelaria „działa do dupy”. Na tę okoliczność Rzecznik Dyscyplinarny OIRP przesłuchał 28 października 2021 r. A. S., który potwierdził przebieg zdarzenia opisanego w zawiadomieniu i załączniku (k. 13-14). Powyższą wersję zdarzenia powtórzył 21 października 2021 r. zeznając jako świadek przed OSD OIRP (k.49-50).

Obwiniony słuchany 11 lutego 2021 r. pierwotnie nie przyznał się do winy (k. 19), natomiast słuchany 20 kwietnia 2021 r. stwierdził, że nie przypomina sobie, czy użył słów „kancelaria jest do dupy”(k.26). Uważa natomiast, że zawiadomienie o popełnieniu deliktu dyscyplinarnego jest wynikiem ujawnienia przez niego 7 września 2020 r. faktu nienależytego zabezpieczenia przez Kancelarię (...) akt postępowań egzekucyjnych (k.26 i k.12).

Powyższa zarzut w zakresie motywacji Pokrzywdzonego do złożenia zawiadomienia jest oczywiście wadliwy, gdyż po pierwsze zawiadomienie o możliwości popełnienia deliktu dyscyplinarnego z dnia 27 sierpnia 2020 r. wpłynęło do Biura Rady OIRP 31 sierpnia 2021 r. gdy tymczasem powtórna wizyta Obwinionego w Kancelarii Komorniczej, w trakcie której filmował czy też wykonywał zdjęcia kartonów z aktami znajdującymi się w głębi Kancelarii Komorniczej miała miejsce 7 września 2020 tj po dokonaniu zgłoszenia, a po drugie nawet ewentualne wadliwe zabezpieczenie akt egzekucyjnych nie upoważnia radcy prawnego do takiej słownej wypowiedzi będącej przedmiotem rozpoznania.

Przy braku bezpośredniego przyznania się Obwinionego do treści zarzutu, późniejszego jego stwierdzenia o tym, że nie pamięta użycia takich słów, można było rozważyć zasadność przesłuchanie tak przez Rzecznika Dyscyplinarnego jak i przez sąd dyscyplinarny I instancji innych świadków tego zdarzenia wspomnianych na karcie 3 tj. E. Ż., A. B. oraz D. K..

Tym niemniej zeznania świadka A. S., sporządzenie Zapisu Urzędowego w dniu zdarzenia, brak jednoznacznego stanowiska Obwinionego, który raz zaprzecza, a innym razem nie przypomina sobie wypowiedzenia przypisanych sobie słów pozwoliły sądowi dyscyplinarnemu, na wysnucie prawidłowego wniosku przypisującego Obwinionemu winę.

Nie było żadnego uzasadnienia, dla użycia przez Obwinionego zarzucanego czynu, a w dodatku ten eksces słowny był wywołany zasadną odmową uczynienia zadość złożonemu wnioskowi. Przy tym Obwiniony, zakładając jego dobrą wiarę, jak wynika z pisma Komornika Sądowego datowanego na 11 października 2021 r.(k. 44) nie bacząc na wypowiedzianą własną negatywną ocenę Kancelarii Komorniczej w marcu 2021 r., mając do wyboru inne Kancelarie Komornicze, wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego właśnie w tej Kancelarii.

Obwiniony nie zachował obowiązującej członków samorządu radcowskiego właściwej powagi poprzez jak najdalej idącą powściągliwość, umiar i oględność w swojej wypowiedzi. Profesjonalizm fachowego pełnomocnika winien przejawiać się także w sytuacjach stresowych, gdy jego zamierzenia zostały pokrzyżowane przez osobę, od której oczekiwał spełnienia swojego żądania, jak w rozpatrywanym przypadku. Wypowiedź Obwinionego zarazem naruszyła powagę

radcowską oraz poniżyła powagę osób pracujących w kancelarii komorniczej.

Tym samym popełniony delikt dyscyplinarny naruszył art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 75) w związku z art. 48 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na marginesie sprawy zapoznając treść uzasadnienia sądu dyscyplinarnego I instancji WSD w Warszawie stwierdził, że na stronie ostatniej uzasadnienia (k. 56) zawarto oczywiście błędne sformułowanie w zdaniu „Uznając radcę prawnego Z. H. winnego popełnienia zarzucanego czynu ... „, gdy prawidłowo winno być „Uznając radcę prawnego A. P. winnego popełnienia zarzucanego czynu ... „. Wadliwość uzasadnienia w tym zakresie nie stanowi jednak podstawy do zmiany orzeczenia. Z uwagi na powyższe na podstawie art. 105 § 2 zdanie drugie kpk postanowieniem zawartym w protokole rozprawy dokonano sprostowania uzasadnienia w tym zakresie.

Rozstrzygając na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych o wysokości kary pieniężnej w kwocie 3.900 zł Sąd I instancji uznał ją za adekwatną i współmierną do stopnia zawinienia. WSD w Warszawie podziela ten pogląd, a skoro jej wysokość mieści się w widełkach wskazanych w art. 65 ust. 2ba, przy braku zastrzeżeń Obwinionego w tym zakresie motywowanych np. złą sytuacją materialną, złym stanem zdrowia uniemożliwiającym zarobkowanie, nie znalazł podstaw do zanegowania wymierzonej kary. Za utrzymaniem jej wysokości przemawiało to, że przytoczone słowa nie

zostały wypowiedziane w ferworze dyskusji, ani też nie były reakcją na obraźliwą dla Obwinionego ocenę jego pracy. Była to oczywiście nieprawidłowa reakcja na uzasadnioną odmowę wydania tytułu wykonawczego.

O zryczałtowanych kosztach postępowania dyscyplinarnego przed OSD OIRP rozstrzygnięto stosownie do art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych. Kwota 1.250 zł mieści się w widełkach § 1 ust. 1 pkt 1 określonych w Uchwale Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Podsumowując, zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie, sąd dyscyplinarny I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i oceny prawnej popełnionego deliktu dyscyplinarnego. Wskazane zaś wyżej uchybienia proceduralne nie miały wpływu na meritum rozstrzygnięcia.

O kosztach postępowania w drugiej instancji Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.